

LOL⁺

MEREDITH
GOLDSTEIN

KIVIRÁGZIK MINDEN

A
THE BOSTON GLOBE
SZERZŐJÉNEK
BESTSELLERE

MÓRA

Meredith Goldstein
KIVIRÁGZIK MINDEN

A mű eredeti címe:
A mű eredeti címe: *Things that Grow*
Copyright © 2021 by Meredith Goldstein
All rights reserved.

Fordította: KALAPOS ÉVA VERONIKA
Sorozatterv: FÜZES ANNA
Borítóillusztráció: HAJDÚ ANETT

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban: **www.mora.hu**

Hungarian translation © Kalapos Éva Veronika, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

MEREDITH GOLDSTEIN

Kivirágzik minden

MÓRA KÖNYVKIADÓ

*Jessica Douglas-Pereznek,
aki által kivirágzik minden, ami jó*

ELSŐ FEJEZET

Mi ketten vagyunk az egyedüli zsidók – plusz egy kételkedő keresztény – a Walsh Temetkezési Vállalatnál, egy nagyon erősen ír-katolikus helyen Framinghamben, Hoppy Likőrboltja mellett.

A nagybátyámmal, Sethtel és a legjobb barátommal, Chrisszel egy szürke márványból készült tárgyalóasztal egyik oldalán ülünk, és egy emberként meredünk a szemben lévő falon függő rémületes, óriási keresztre.

– Vérfagyasztó – suttogom. Tényleg az.

A kereszt, Jézussal a közepén, több mint egy méter hosszú, és legalább olyan széles is. Jézus szenvedő arca mintha porcelánból készült volna, a homlokát lehetővékony karcolások borítják, pókhálóként szerteágazva a töviskoronája alatt. A szeméből vér patakzik.

– Jééééézus – szólal meg Seth bácsi eltorzult arccal, összeszűkülő szeme Jézus meggyötört ábrázatára tapad.

– Igen, ő az – erősítem meg.

– Nagyon... *kényelmetlenül* fest – teszi hozzá, és a feszület felé int.

– Nincs túl jó napja – mondom, a nagybátyám pedig elmosolyodik ezen a kijelentésen. Őszülő, fekete haja kócosan meredezik. Ő a legjobb fej rokonom, legalábbis most, hogy Sheryl nagyí már nincs. Általában olyan, mint egy igazi New York-i arc, mint valami előkelő gentleman egy órareklámból, most azonban a szeme vörös a sírástól, és eléggé ki van borulva, ahogy én is.

Mivel az érkezésünk után gyorsan beugrottam a temetkezési vállalat végéjébe, pontosan tudom, hogy a smin-kem szétkenődött az arcomon, még a fülem irányába is jutott belőle. Érzem a verejtékem szagát, a fogam közé pedig áfonyásmuffin-darabok ragadtak abból a süti-ből, amit még a kórház büféjében ettem.

Megtesszük, ami tőlünk telik. Hiszen most veszítettük el a családunk szívét – a legjobb embert az egész világon.

A mellettem ülő Chris mocorogni kezd a székén. A Jézussal kapcsolatos megjegyzéseinktől kellemetlenül érzi magát. Egy darabig dobol a lábával a padlón, mielőtt megszólalna.

– Mégsem csinálhatnak olyan keresztet, amiken Jézus, mit tudom én, vigyorg – mondja szinte suttogva.
– Konkrétan haldoklik odafent.

Chris, akinek a családja részt vett a kilences út mellett fekvő, új Black-templom építésében, már nem tudja pontosan, miben is hisz, de jól ismeri a kereszténység szabályait, és igyekszik követni őket, ha teheti. Olyan otthonban él, ahol asztali áldást mondanak egy pohár joghurt előtt is, és eszébe sem jutna hiába a szájára venni az Úr nevét.

Az anyja, Grace Burke magas nő, hibátlan, barna bőre van, és a világ legélesebb arccsontjával rendelkezik, amit a fiai is örököltek tőle. Pár hetente imád arra emlékeztetni, hogy Jézus zsidó volt, ezért amikor „eljön az idő” (ilyenkor, felteszem, az úrlényinvázióra gondol), én is megmenekülök majd. Mindig azt felelem, jó tudni.

Seth beleegyezően bólint Chris szavaira, aztán folytatja.

– Oké, megfeszítik, ez tényleg rémes, értem. De ki akarja ezt az arcot bámulni egy temetkezési vállalkozónál, mindenütt? Olyan iszonyúan *lehangoló*.

– A keresztények pontosan ezért szeretik bámulni – magyarázza Chris, akinek a teljes neve szó szerint Christian, vagyis „keresztény”. – Az anyámhoz hasonló embereknek a kereszt látványa otthonos és megnyugtató. Arra emlékezteti őket, hogy Jézus meghalt értünk.

– Értem én – bólogatok –, viszont ebben a *konkrét* Jézusban nem tetszik, hogy a teste ilyen sokféle anyagból van. Az arca láthatóan valami törekenyből készült, a hasa mintha műanyag lenne, az ujjait meg fából faragták. Valóságos... Franken...-Jézus.

Sethből fáradt vihogás tör elő.

– Ez jó volt, Lor. Le kéne írnod, hogy később felhasználád.

És ettől a pár szótól – még életem feltehetően legroszszabb napján is – a mennyekben érzem magam. Fantasztikus vagyok. Zseni vagyok.

Seth bácsi már két regényt írt, és jelenleg kreatív írást tanít New York egyik legnevesebb egyetemén. Nem osztogat bókokat csak úgy, szóval, amikor tetszik neki a munkám, legyőzhetetlennek érzem magam. Mintha kristálytiszta látnám a jövőmet, amely remélhetőleg nagyon hasonlít az övéhez.

– Franken-Jézus – ismétlem, mintha fel akarnám jegyezni az agyamba, hogy el ne felejtsem.

– Kicsit halkabban! – jegyzi meg Chris, amikor észre-

veszi, hogy pár ember sétál be az ajtón. – A gyászoló családok koporsót választanak a szomszéd teremben.

Valóban így van. Amikor beléptünk ide, összebújva, mintha épp egy kísértetházas túráról érkeztünk volna, áthaladtunk egy koporsókkal teli termen, ahol szomorú arcú családok vizsgálgatták a különféle termékeket. A legtöbb koporsó barna fából készült, lágy szatén belső résszel, de volt egy fehér, ezüstös szegélyű is, ami az érettségi bálra rendelhető giccses, fehér limókra emlékeztetett. Úgy képzeltem, fluoreszkáló fények égnek benne, és ha lecsukod a fehér bulikoporsó fedelét, dübörögni kezd benne az elektromos zene.

Elvigyorodom, ahogy megszólal a fejemben a koporsóbasszus, de ezt a gondolatot inkább megtartom magamnak. Nem szeretném újra kényelmetlen helyzetbe hozni Christ. A feszületek azt jelképezik, hogy ez az ő világa, nem az enyém.

Lopott pillantást vetek rá, ahogy felemelt fejvel figyel, és nem tudom nem észrevenni a tökéletes formájú fülét. Szeretnék végigsimítani rajta az ujjammal.

Megrázom a fejem, mintha ezzel kiűzhetném belőle az összes tiltott gondolatot a legjobb barátomról, és inkább megint Seth bácsira koncentrálok. Szinte képzelenségnek tűnik, hogy rokonságban áll az anyámmal, pláne, hogy az ikertestvére. Úgy értem, hasonlítani tényleg hasonlítanak: mindkettőjük haja göndör, fekete és nagyjából egyforma ütemben őszül, és mindketten alacsonyok és izmosak, de a lényeges dolgokban nem is különbözhetnek jobban. Seth vidám, tehetséges,

és a szenvedélyének szentelte az életét. A világ legjobb párkapcsolatában él a párjával, a nagyon rámenős – és nagyon brit – Ethannel. Körbeutazza a világot, és mindenhol küld nekem egy kulcstartót, ahol csak jár.

Mindeközben az anyám, ahogy Sheryl nagyfi mondotta, még mindig nem tudja megragadni a kormánykereket. Egyik állásból a másikba szédül, és mindegyikről kijelenti, hogy arra született. Szakmája szerint életvezetési tanácsadó, aki nem olvas mást, csak önsegítő könyveket, és folyton csak prédikál a környezetének. Öt év alatt a hatodik pasit fogyasztja, és minden egyes delikvensnél *teljesen* kifordul önmagából.

Szülőként pedig annyira zűrös, hogy most például *konkrétan nincs is itt*. Az anyja huszonnégy órája halt meg, ő meg még mindig azt próbálja kitalálni, hogyan juthatna el Marylandból Massachusettsbe. Mindössze nyolcórás útról van szó, milliányi repülőjáráttal Baltimore és Boston között, és *még kocsija is van*. Mennyire lehet ez bonyolult?

Seth olvas a gondolataimban, és igyekszik kicsit csillapítani a dühömet.

– Öt dolcsiban fogadok, hogy Becca még ma este ideér – mondja, és gyengéden a fülem mögé simít egy hajtincset, majd szomorúan rám mosolyog.

– Egy tízesben, hogy ma a színét se látjuk – vágom rá. – Minden oké – teszem hozzá. – Nagyon jól csinálod.

Seth mélyen felsóhajt.

– Tudom, hogy sok kérdésed van azzal kapcsolatban, mi következik most – folytatja.

Chris egyre gyorsabban dobol a lábával a padlón, akár egy rajzfilmnyuszi. Rég tudtuk, hogy eljön ez a pillanat.

A középiskola kezdete óta Sheryl nagyival éltem az anyám helyett. Miután anyu ezredszer is munkát és lakást váltott, mindenki egyetértett abban (habár az anyám csak vonakodva ismerte el), hogy a nagyanyámmal lakni stabilitást jelenthet számomra, anyu pedig hétvégenként meglátogat, amikor csak tud. Őszintén szólva, élete legjobb döntése volt, hogy hagyott elmenni.

De most, hogy Sheryl nagyit meghalt, hol fogok élni? Még hátravan egy év a gimiből, ráadásul a legfontosabb. Nem akarom elhagyni a helyet, ami az évek során az otthonommá vált.

Seth figyeli, ahogy előnt a pánik. Nem nehéz észrevenni: kétségbeesetten rángatom a szemöldökömet.

– Most ne gondold rá – mondja. – Ezt nem ma kell eldöntenünk – teszi hozzá, és megpróbál témát váltani. – Hogy nőhettél meg ennyire? Már simán kihívhatnál egy bokszmeccsre.

Elnevetem magam. Igaza van. Már majdnem száznyolcvan centi vagyok, kis híján olyan magas, mint Chris, és kábé három centivel magasabb Seth bácsinál. Anyámnál legalább tizenkét centivel, és egyikükre se hasonlítok egy cseppet sem.

A hajam szőke, és olyan sápadt a bőröm, hogy néha látszanak az erek a homlokomon. És hát, nem vagyok túl atletikus alkat. Sheryl nagyit mindig azt mondogatta, „olyan az alakod, mint egy istennőnek”, de ez csu-

pán azt jelenti, hogy jó minőségű melltartó nélkül a lábamat sem tehetem ki a házból, és ha valamit magas polcra tesznek, én egészen biztosan elérem.

Az interneten elérhető információk alapján leginkább az apámra hasonlítok, aki ügynökként dolgozik, Floridában él, és nemrég vett részt egy öt kilométeres jótekonysági futáson a vastagbélbetegséggel küzdők javára. Jó neki.

A folyton nyíló és záródó ajtó most újra felpattan, és egy férfi lép be – bizonyára Mr. Walsh.

A Walsh Temetkezési Vállalat vezetője pontosan úgy néz ki, ahogy a telefonbeszélgetésünk alapján elképzeltem: sápadt, tésztaképű, ősz hajú, lötyög rajta az öltöny és nincs álla. A zakó hajtókáján négylevelű lóherét formázó kitűző díszeleg.

– Önök bizonyára Seltzerék – szólal meg részvevő mosollyal, ami valószínűleg már ráfagyott az arcára, tekintve, hogy ebben a munkakörben dolgozik. – Hozhatok önöknek valamit? Vízet? Van némi zacskós pecrünk is.

– Nem, köszönjük – feleli Seth bácsi. – Seth Seltzer vagyok, ez itt az unokahúgom, Lori és a barátja, Chris.

Mr. Walsh kezét ráz velünk, a tekintete egy pillanatig elidőzik a borzas kontyba tekert, lilás hajamon. Nem ez volt az eredeti terv, de a doboz tanúsága szerint „rőtvrös” árnyalat az én fejemen sajnos padlizsánszínű lett. Persze a festék nem kimosható, de a hajszálaim lassan kezdik visszanyerni az eredeti, szőke árnyalatukat. Mindössze pár órával a halála előtt Sheryl nagyi azt

mondta, a szín egyre jobban hasonlít a szedres fagyira. Ettől én is rögtön megkedveltem.

– Nagyon örülök a találkozásnak, Lori – Mr. Walsh olyan melegen mosolyog rám, ahogy csak tud, majd Seth bácsihoz fordul. – Nagyon kellemes beszélgetést folytattunk az unokahúgával telefonon. Úgy tűnt, a nagymamája – az ön édesanyja – csodálatos asszony lehetett.

– Az volt – feleli Seth bácsi rekedten.

– Azt hallottam, csak úgy falta a könyveket, és nagyon szeretett kertészkedni – teszi hozzá Mr. Walsh. Seth bácsi a fájdalomtól megszólalni is képtelen, csak bólogat, ezért gyorsan a segítségére sietek.

– Nyugdíjas angoltanár volt, és igen, szerette a kertészkedést – mondom. – Miután visszavonult, csak a könyveknek és a virágoknak élt.

– Nos, valóban mindkettő nagyszerű dolog – válaszolja Mr. Walsh.

Helyet foglal velünk szemben, a teste pont eltakarja Jézusét, amitől olyan, mintha ő lógna a kereszten. Egy laminált spirálfüzetet tesz az asztalra, nekem meg rögtön egy cukrászda étlapja jut róla eszembe. A füzet elején egy hárfa képe díszeleg, fölötte nagy betűkkel a felirat: TÚLVILÁG.

A hárfát lóherék veszik körül.

– Nagyon bírhatják a lóheréket – jegyzem meg, mire Seth bácsi az ajkába harap, nehogy elnevesse magát. – Bocsánat! – pillantok Mr. Walshra, mert nem akarom, hogy azt higgye, kigúnyolom. Nem beszélésnek

szántam, szerintem tényleg nagyon kedvelhetik itt a lóheréket. A bejárat fölötti felíratban is egy lóhere van a Walsh's aposztrófjának a helyén.

Néha akkor is szarkasztikusnak tűnök, ha nem az a szándékom.

– Ez a katalógus a szolgáltatásainkat tartalmazza – bólint Mr. Walsh, és kinyitja az iratgyűjtőt a második oldalon, ahol egy giccses rajz díszeleg egy öregemberről, aki egy csónakban ülve evez.

Chris meg én gyors pillantást váltunk, és fogadni mernek rá, hogy ha tehetné, ott helyben kijavítaná a képet. Ő a legtehetségesebb művész, akit ismerek, és egyben az írásaim illusztrátora. Fantasyvel és sci-fivel foglalkozunk, mi vagyunk az alapító-szerkesztői az *N-Files* nevű magazinnak, amely évente egyszer jelenik meg. Leginkább a saját dolgaink vannak benne, de más diákoktól is fogadunk anyagokat.

Chris mindig azt mondja, ő csak lerajzolja az ötleteimet, de gyakran pont fordítva történik. Például előállok egy sztorival az érző szívű robotokról, vagy egy szuperintelligens törpetársadalomról, ahol a törpék azzal töltik az életüket, hogy helyrehozzák az emberek rossz döntéseit, ő pedig olyan fantasztikus rajzokat készít hozzá, hogy végül átirom az egészet, hogy jobban illeszkedjen a látomásához. Így működünk.

A legjobb barátom tehát lényeges javaslatokat tehetne arról, hogyan lehetne sokkal jobb a túlvilágra hajózó idős embert ábrázoló rajz. Látom, ahogy fejben kijavítja, a szemöldöke sebesen mozog fel-le, ahogy új ötletek

formálódnak a fejében. Hosszú ujjait ökölbe szorítja, nehogy önkéntelenül a toll után nyúljon, amely – jól tudom – mindig ott pihen a hátizsákjában. Az önuralma egyenesen imádni való.

Olyan borzasztóan szerelmes vagyok belé, hogy legszívesebben belekucorodnék az egyik koporsóba.

Mintha csak a gondolataimban olvasna, Mr. Walsh még egyet lapoz, és elénk tárul egy tucatnyi koporsó képe – a legtöbb pont úgy fest, mint azok, amiket a szomszédos teremben láttunk. Minden kép mellett ott van az ár is – nagyjából ezerötyszáz dollár, vagy még több –, én pedig némán megköszönöm Sheryl nagyinak, hogy nem ezt az opciót választotta. Teljesen hiábavalónak tűnik, és biztos agyonstresszelném magam, hogy melyik dobozt válasszam.

A következő oldalon fehér galambokat pillantunk meg. Élő, lélegző, repdeső galambok képét. Nyilvánvalóan megrendelheted „a béke galambjait” is a szeretted temetésére.

Az egyik képről egy szőke, szigorú hajviseletű, középkorú nő néz ránk, aki egy sírkertben áll, sírkövekkel körülvéve. Két karja kitérve, és a kezéből két fehér galamb röppen ki. Úgy tűnik, teljesen lenyűgözi az élmény, konkrétan ragyog az arca. Elképzelem, ahogy azt kiáltja, „a hitvesem halott, de nézzétek ezeket a kicseszett madarakat!”

A kép melletti ártól elkerekedik a szemem.

– Ööö... ez tényleg nyolcszáz dollár galambonként, vagy csoportosan értendő, mármint, több galamb kerül

ennyibe? – bukik ki belőlem, mire Seth bácsinak megint vissza kell fojtania a nevetést. Azt hiszi, csak szórakozom, pedig esküszöm, felmerült bennem, milyen jól jönne pár galamb Sheryl nagy búcsúztatóján.

– Általában kettőt adunk ezért az árért – feleli Mr. Walsh, fel sem pillantva. Pontosan tudja, hogy nem fogunk nyolcszáz dollárt költeni két galambra. Ahogy azt is, hogy még csak rendes temetést sem akarunk.

– Azt mondták, szét szeretnék szórni Sheryl hamvait, igaz? – kérdezi, hogy továbblendítse a beszélgetést. Mindhárman bólintunk. – Nos, ahogy már a telefonban is említettem, Miss Seltzer, segíthetünk ebben – mosolyog rám megnyugtatóan. – Hadd mondjam el önöknek, hogyan működik a hamvasztás.